

příloha

6

Praha 1972

Květa K u r š o v á

J A K P R I N C E Z N Y S P A L Y N A H R Á Š K U

Jevištní úprava televizní pohádky na motivy
H. CH. Andersena.

Ústav pro kulturně výchovnou činnost - útvar zájmové umělecké
činnosti

P r a h a 1972

O s o b y

Princ

Učitel

Komorná

Princezna Marcela

Princezna Blaženka

Karolínka

(Scéna je řešena simultánně - vlevo vzadu na jednom praktikáblu je princova "komnata", vpravo vpředu poslouží druhý praktikábl pro "dekorace" hradní zdi s branou a široké postele pro princeznu. V princově komnatě je křeslo, připomínající trůn, stůl, několik tlustých stěn, náznak okna, v pozadí tabule, na které jsou na začátku obrázky, řešené ve stylu pouťových kramářských písní.)

Učitel (ukazuje na první obrázek - portrét prince) : Byl jednou jeden princ a ten se chtěl oženit s princeznou, ale měla to být skutečná princezna. Cestoval proto po celém světě, aby takovou princeznu našel, ale vždycky v tom byl nějaký háček. Vrátil se domů a byl velice smutný, protože by tak rád měl skutečnou princeznu.

(Ukazuje na další obrázek - hrad, nad kterým zuří strašná bouře.) Jednou večer se strhla hrozná bouře. Blyskalo se, hřmělo a lilo jako z konve.

Ukazovátko se přeneslo na "detailní" záběr - drobná ručka klepe na hradní bránu. (Vtom někdo zabouchal na bránu.)

Učitel ukazuje na další obrázek - před branou stojí princezníčka, promoklá na kůži. (Venku před branou stála princezna, ale ta byla zvedena deštěm a bouří! Voda jí kapala z vlasů i ze šatů i boty měla plné vody, ale říkala, že je skutečná princezna. (Následující obrázek představí starou královnu, která se tváří náramně přemýšlivě.) No, však uvidíme, pomyslela si stará královna, šla do ložnice, vybrala všechny peřiny z postele a položila na dno hrášek. Potom vzala dvacet žíněnek, nastlala je na hrášek a na ně ještě dvacet prachových peřin. (Učitelovo ukazovátko se přesune na obrázek vysoko nastlané postele, úplně nahoře leží princezna v noční košilce.) Na té posteli musela princezna spát. Ráno se jí ptali, jak se vyspala. Prábídně, odpověděla princezna. Celou noc jsem ani oka nezamhouřila. Ležela jsem na něm ~~nečím~~ tak tvrdém, že mám po těle samé modřiny! - Z toho bylo

vidět, že je to skutečná princezna, když skrze dvacet žíněnek a dvacet prachových peřin cítila hrášek. Princ se s ní oženil, protože věděl, že teď má opravdovou princeznu a hrášek přišel do muzea, kde je dodnes, jestli ho někdo neukradl. (Na posledním obrázku je hrášek v muzejní vitrině. Učitel pak vytáhne z kapsy druhý a dodá jako na omluvu.) Tohle ovšem není ten památečný hrášek, tohle je hrášek docela obyčejný.

(Sroluje kresbu a sundává ji s tabule.) A příběh o princezně na hrášku, který pro vás napsal pan Andersen, ten se ve skutečnosti také odehrál docela jinak. (Zatleskáním přivolá dvě pážata, která srolovanou kresbu odnesou. Učitel zatleská podruhé, vejde princ, usadí se do křesla a smutně rozjímá.) Tady byl jednou jeden princ (pohlédne na prince) - to by souhlasilo. Dobrý den, princí.

Princ: (ani nezvedne hlavu) Dobrý den, učitelí.

Učitel: Copak jste dneska tak zamyšlen ?

Princ: Přemýšlím o tom, jestli bych se neměl oženit.

Učitel: To není špatný nápad. Malou násobilku už umíte, že ?

Jenom bych se vás rád zeptal - víte už, koho si vezmete ?

Princ: No přece princeznu !

Učitel: Výborně ! Ale kde ji tak rychle seženete ?

Princ: (je trochu vyveden z konceptu): Snad kdybychom to dali do novin, co říkáte ?

Učitel: Konečně - zkusit by se to dalo. Princ, vzdělaný, střední postavy, hledá princeznu - foto vítáno.

Princ (skočí učiteli do řeči): Musíme tam napsat, že to musí být opravdová princezna.

Učitel: Copak napsat to můžeme, ale jak to chcete poznat ?

Princ: Doufám, že mi poradíte - jste přece můj učitel.

Učitel (trochu polichocen): Tedy opravdová princezna se pochopitelně pozná. (Přistupuje ke stolu a otevírá jednu z těch tlustých knih.) Třeba zrovna tedy v té knize Hanse Christiana Andersena je na to návod. Vezměte jednu postel, dvacet žíněnek, dvacet prachových peřin a jeden hrášek.

Princ (otráveně): To znám.

Učitel : No tak to uděláme. Postel i peřiny máme (vytahuje z kapsy hrášek) a nějaký ten hrášek taky seženeme.

Princ : A myslíte, že to stačí ? Já bych řekl, že princezna by měla umět ještě plno jiných věcí než jen cítit hrášek skrze dvacet peřin. Třeba plavat, lézt na stromy, házet....

Učitel (se trochu zděsí) : Čím házet ?

Princ : Třeba jablkem. To princezna velice nutně potřebuje, aby ho mohla na turnaji hodit svému ženichovi.

Učitel : To je pravda. Ani nechci domyslet, co by se stalo, kdyby princezna hodila jablko někomu jinému. (Smaže s tabule početní příklady a začíná stylizovat inzerát.) Počkejte, tak jak bychom to nejlépe řekli ? Princ, vzdělaný, střední postavy, hledá nevěstu - to jestli je to princezna nebo ne, to poznáme sami. Tedy - hledá nevěstu znalou házení jablky. (Začne energicky psát. Zatím co píše, jeviště na chvíli ztemní. Za tmy přinesou dvě pážata paraván s namalovanou hradní zdí s branou. Další dvě pážata strnou před branou jako hradní stráž. Jeviště se rozsvítí jenom na pravé straně, princova "komnata" zůstává ve tmě. Před branou hraje princezna Marcela školku s míčem. Přichází Blaženka a chvíli ji s obdivem sleduje.)

Blaženka:Jé, vám to krásně jde !

Marcela (přestane hrát a podává míč Blažence s vědomím, že ji tím jen ztrapní.) Nechcete to taky zkusit ?

Blaženka (vezme míč, zkouší to, ale školka se jí nedaří a nedaří.)

Marcela (na ni hledí s despektem.)

Blaženka (je plna úzkosti): Myslíte, že s tohohle se bude zkoušet ?

Marcela (cituje):Princ hledá nevěstu, znalou házení jablky.

Blaženka:No, jablky, ale ne míčem -

Marcela (škodolibě): A jablkem umíte házet líp ? (Sebere míč a znovu si s ním virtuózně hraje.)

Blaženka (se na ni chvíli kouká a pak se nesměle zeptá): Nemohla bych si to ještě zkusit ?

Marcela (vědoma své převahy jí míč půjčí): Už to asi nenaženete.

Blaženka (praští míčem o zem tak odhodlaně, že ten vyskočí a zmizí za zámeckou branou) Úúúú !

Marcela: Vy nešiko !

Blaženka: Odpusťte - já nerada.

Marcela: Udělala byste nejlíp, kdybyste šla domů a zbytečně prince nezdržovala.

Blaženka (sedí smutně u brány): Já přeci jenom raději počkám.

Marcela (si sedá zády k ní): Kvůli vám tu teď musím takhle zbůhdarma sedět.

Karolínka (se objeví, kde se vzala, tu se vzala, obhlédne situaci a hned se nabídne): Já pro ten míč vlezu, jestli chcete.

Blaženka (k ní vzhledne s nadějí): Kdybyste byla tak hodná.....

Karolínka (si vykasá sukni a hned se má k činu): To víte, že byla. (S nenápadnou pomocí "stráže" se přehoupne přes zeď a zmizí.)

Blaženka (bez závesti a zloby): To je asi taky nějaká princezna, která si chce vzít prince.

Marcela (s despektem): Ta na princeznu moc nevypadá.

Blaženka: Možná, že je převlečená.

Marcela: Já jsem klidná. Takovouhle nevychovanou princeznu si princ určitě nevybere. (Uvěřte ztemní a jen na chvíli, aby pážata mohla odnést paraván, znázorňující zeď s branou. Rozsvítí se princova komnata.)

Učitel sedí a čte nějakou knihu, netrpělivý princ přechází po místnosti.)

Princ: Myslíte, učiteli, že už tam nějaká princezna čeká ?

Učitel (vytáhne hodinky a podívá se): Ještě je brzo, tak časné princezny nevstávají.

Princ : Já už jsem vzhůru dvě hodiny. Možná, že vám jdou špatně hodinky.

Učitel (ani nezvedne hlavu od čtení): Podívejte se na věž a uvidíte, že mi jdou dobře.

Princ (vyhlédne z okna): Pojďte sem, pojďte sem honem !

Učitel (se neochotně zvedá): Co je ?

Princ: Rychle, než zmizí. (A vesele zamává z okna.)

Učitel (jde k oknu): Na koho to máváte ?

Princ: Na princeznu.

Učitel : Vždyť tam žádná princezna není ! Jen zavřená zámecká brána.

Princ: Už je pryč, ale před chvílkou byla na nádvoří princezna.

Učitel : Prosím vás, jak by se tam dostala ?

Princ: Přelezla bránu.

Učitel : Princezna ? Princezna že přelezla zámeckou bránu ?

Princ : Ovšem. Spadl jí sem míč, tak přelezla bránu, vzala si ho a zase přelezla zpátky.

Učitel (jde starostlivě k princovi a sahá mu na hlavu.) Vy už máte, se mně zdá, z toho čekání horečku. Něco se vám zdálo.

Princ : Nezdálo. Byla to princezna a zamávala na mě.

* Učiteli, honem běžte otevřít bránu, aby třeba zase neodešla.

Učitel (s brucením odchází): Určitě tam jdu zbytečně. Uvidíte, že tam nikdo nebude.

Princ se vyklání nedočkavě z okna. Jevišťe ztemní - pážata přinesou paraván se zdí a branou. Když se rozsvítí, vidíme před branou tři princezny, za zdí vykukuje učitel a poslouchá jejich hádku.)

Karolínka (podává míč Marcelce): Tady je ten míč.

Marcela (ho ani nevezme do ruky): Fúj, ten je špinavý.

Karolínka: To nic, to se utře. Spadl na nádvoří do louže.

Marcela (pohoršena): Tam mají na nádvoří louže ? To je mi pěkné království.

Blaženka :Když prší, tak jsou louže všude. (Bere míč do ruky a utírá ho do kapesníku.)

(Vtom vyjde učitel a osloví Blaženku.)

Učitel (~~kategoricky a přísně~~): Půjďte se mnou.

Blaženka (~~polekaně couvne~~): A proč ?

Učitel : Je ten míč váš ?

Blaženka : Ne, to je tady (A ukazuje na Marcelu, která si myslí, že vlastník bude potrestán a hned to valí na Blaženku.)

Marcela : Nevěřte jí, je její. Proč by ho jinak utírala vlastním kapesníkem ?

Učitel (se obrací k Blažence): Tak jdem.

Blaženka (s ním kráčí jako na dopravu, ale netroufá si odbořovat, když tu jim cestu zastoučí Karolínka.)

Karolínka: Proč ji tam vedete ?

Učitel : Protože ten míč spadl na nádvoří a ona přelezla zámeckou bránu a

Karolínka (mu skočí do řeči): Zámeckou bránu jsem přelezla já.

Učitel : Jak to, když je ten míč její ?

Karolínka (chce Blaženku zachránit): Ona mi ho půjčila.

Učitel : Tak se mnou půjdete vy.

Blaženka (si dodá odvahy a šlechetně se Karolínky zastane): To není pravda, já jsem ten míč hodila přes bránu.

Karolínka i Blaženka (se derou obětavě do brány.)

Karolínka : Ale já jsem tam pro něj vlezla. Zavřete do šatlavy mě.

Učitel : Jaképak zavírání do šatlavy ? Princ si přeje tu princeznu poznat. (A všechny tři dívky strnou překvapením.)

Marcela (se vznamatuje první, vtrhne Blažence míč, všechny odstrčí a už se řítí do brány.): Sám princ chce tu princeznu poznat ?

Učitel (jí marně odpovídá, protože Marcela je už pryč).

(Jevišťe ztemní, pážata odnesou paraván. Když se rozsvítí komnata, princ netrpělivě vyhlíží z okna.)

Princ (rychle odstoupí od okna): Už jde, vlastně už běží. (Jde si rychle sednout do křesla a snaží se vypadat důstojně.) Já mám trochu strach.

- Marcela (vrazí do dveří, trošku se zarazí, ale hned spustí):
Vy jste princ ?
- Princ (je překvapen - to přece není ta pravá !): Ano, ale
vy nejste.....
- Marcela : Váš sluha říkal, že byste mě rád poznal.
- Princ (neví, jak by jí vysvětlil, že na hradbách viděl li-
nou): To je mýlka. Poslal jsem za vámi svého učitele.
- Marcela : Sluha nebo učitel - to je přece jedno. Já jsem princezna
Marcela.
(Ozve se zaklepání na dveře.)
- Princ : Ano, pojďte dál.
- Učitel (vejde s oběma princeznami a ukloní se před princem):
Vaše výsosti, dovolu, abych vám představil tři prin-
cezny, které se ucházejí o vaši ruku.
(Představuje princezny a teprve teď si uvědomuje, že ne-
ví, jak se jmenují.) Tohle je princezna -
(mu rychle skočí do řeči) : My už se s princem známe.
- Učitel (přistoupí k Blaženke): Princezna
- Blaženka : Blaženka.
- Učitel (se obrátí ke Karolínce): A tady to je princezna
- Karolínka : Karolínka. Ale já nejsem
- Učitel (ji ale nenechá domluvit): Ano, my víme, že jste ten
míč nehodila, ale na tom teď nezáleží.
- Princ (radostně přistoupí ke Karolínce): Ale jestli se nemý-
lím, tak vy jste pro něj lezla přes zámeckou bránu.
- Karolínka (statečně, byť s obavami, že z toho budou vyvozeny ná-
sledky): Ano, to jsem byla já
- Marcela : Ale ten míč je můj !
- Princ (si Marcelu ani nevšimne): Princezno Karolínko, byla
byste tak hodná a ukázala mi, kudy jste to lezla ?
Víte, já už jsem to taky několikrát zkoušel, ale nikdy
se mi to nepovedlo. (Už už by s Karolínkou odešel, ale
učitel ho zarazí.)

Učitel: Princi, jsou tu ještě druhé dvě princezny.

Princ: Ukažte jim zatím moje sbírky.

(A vezme Karolínku za ruku a už je s ní pryč.)

Učitel (si povzdychne a obrátí se k princeznám): Tak prosím, vážené princezny, tady za dveřmi je sbírka princových zbraní, tady sbírka princových předků a tady sbírka nálepek ze sirek. (Přistoupí ke stolu a vezme jednu z oněch tlustých knih.)

Blaženka (projeví velký zájem): Princ sbírá nálepky ze sirek?

Učitel (lehce zrozpačítí): Tedy, abych pravdu řekl, prince to moc nebaví, tohle je moje sbírka.

Marcela (je tím dotčena): Měl jste nám ukázat p r i n c o v y sbírky !

Blaženka (si ale prohlíží sbírku s velkým zájmem): Nevyměnil byste za něco tady tu nálepku s bílou myškou? Máte ji tu dvakrát.

Marcela (se nafrní a odchází). Jdu si prohlédnout sbírku obrázků princových předků.

Učitel (se za ní ani neohlédne, vytáhne ze stolu katalog a podá jí ho.): Prosím, jak chcete, tady je katalog.

(Pak už se věnuje jenom Blažence.) Jestli chcete, princezno, tak si tu nálepku s bílou myškou vezměte.

Blaženka (zaloví v kabelce a vytáhne obálku s nálepkami. Nabízí učitelí). Mohla bych vám za ni dát Karlštejn.

Učitel: Ne, princezno, vezměte si tu nálepku s bílou myškou ode mne na památku.

Zatím co učitel s Blaženkou prohlíží sbírku nálepek, jeviště ztemní. Nad praktikábl vpravo vpředu přinesou čtyři dážata na tyčích velký baldachýn, a sami ztrnou jako "sochy" ve čtyřech rozích ohromné postele. Na baldachýnu jsou upevněny "jmenovky" všech tří princezen. Když se jeviště na pravé straně rozsvítí, vchází komorná s dvěma peřinami.)

- Komorná (stele postel pro princezny a počítá peřiny):
Jedna, dvě....měly by být aspoň tři. A to si jich princ poručil dvacet. Jenže kde bychom vzali dvacet peřin ? A když jsou ty princezny tři, tak by těch peřin muselo být třikrát dvacet, to je, to je
- Učitel (vejde a napoví jí):šedesát.
- Komorná (vzhledne): A, to jste vy, pane učiteli. Tak co, která princezna to podle vás vyhraje ?
- Učitel : Co já vím. Soutěž v házení jablky dosud neproběhla a naše tajná soutěž s hráškem taky ne.
- Komorná : Kdyby proběhla, tak budu sama vědět, která princezna to vyhrála. Ale já bych chtěla vědět, která se vám nejlíp líbí.
- Učitel (se poleká, protože ho komorná nevědomky přistihla):
Na tom přece nezáleží. Důležité je, která bude nejlepší královnou.
- Komorná : Ale ne, záleží na tom, která se bude líbit princovi.
- Můžu si půjčit vaši peřinu, aby byly alespoň tři ?
- Učitel : Jistě, já se vyspím pod dekou.
- Komorná (odchází.)
- Učitel (obchází nastlanou postel): Která se bude líbit princovi.....To je pravda, na tom skutečně záleží. Ale ne, to není možné, princezna Blaženka je přece hezčí....
(Všimne si ceduliček se jmény, upevněných na baldachýnu.) Marcela.... Karolínka....Blaženka.... (ale rychle se opraví) tedy princezna Blaženka. Tak tady bude spát. Jestlipak tam už má připravený hrášek ? (Dívá se pod peřiny, vytáhne hrášek.) Vida, je tady. Ale nějaký maličký. Nebylo by divu, kdyby ho princezna Blaženka přes ty peřiny necítila. (Něco ho napadne - vytáhne z kapsy druhý hrášek.) A já vím, co udělám. Já jí tam pro jistotu dám ty hrášky dva. (Vsune hrášek pod peřinu a tiše se vytratí. Bylo právě na čase, protože vchází komorná, nese třetí peřinu a přivádí všechny tři princezny. Zastýlá třetí peřinu a obrací se k princeznám.)

Komorná: Tak, princezničky, ať se u nás hezky vyspíte.
Dobrou noc.

Marcela a Blaženka (vklouznou do široké postele pod své cedulky.)

Blaženka : Tak dobrou noc.

Karolínka (stojí u postele a rozjímá.)

Marcela : Dobrou noc. - A "princezna" Karolínka ještě nepůjde spát ?

Blaženka : Co je vám, Karolínko ?

Karolínka : Nic.

Marcela : Tak si pojdte lehnout. Mně se chce už strašně spát.

Karolínka (vidí, že s rozjímáním je konec a tak taky hupne do postele) : Dobrou noc. - No, pěkně děkuju ! Na téhle houpačce že máme spát ?

Marcela : Je vidět, že nejste zvyklá na měkkou pérovou postel !

Karolínka (se zapomene a řekne s despektem) : To je postel tak pro princeznu.

Marcela (zavětrí její zranitelné místo) : Ovšem - vždyť taky jsme princezny. Nebo vy snad ne, princezno Karolínko ?

Karolínka (zarytě mlčí.)

Marcela : Mně se leží báječně. - Dobrou noc.

(Chvilí je ticho. Karolínka zaboří hlavu do polštářů a pláče.)

Blaženka (se k ní přitulí) : Neplač, Karolínko.

Karolínka (marně zadržuje vzlyky) : Ale já nepláču.

Blaženka : Princ si určitě vybere za ženu tebe, líbíš se mu.

Karolínka : Ale když já opravdu nejsem princezna ! (A rozbrečí se se naplno.)

Blaženka (se polekaně ohlédne po Marcelce, ale ta dělá, že spí) : Tiše, ať nás neslyší princezna Marcela.

Karolínka (se přitiskne k Blažence a potichu se jí svěřuje) : Já vůbec nejsem princezna. Šla jsem náhodou kolem, když ti přelízl míč přes bránu. No a pakpak už to šlo všechno samo. Ani mě nenapadlo chtít si vzít prince.

Blaženka : Tak to ráno princovi řekni.

Karolínka : Když já si ho už teď chci vzít ! Já ho mám ráda !
(A vzlyká Blaženke na rameni.)

Blaženka (se cítí velice důležitě v nezvyklé úloze ochránkyně):
Tak nebreč a spi. Dobrou noc, Karolínko. (A otočí se na stranu a usne.)

Karolínka : Dobrou noc, Blaženko.

Marcela (se po chvíli posadí na posteli. Ohlédne se po svých soupeřkách - zdá se, že obě spí): Takže to máme v suchu. To se princ podiví, až mu řeknu, že to není vůbec žádná princezna. Dobrou noc, královno Marcelo. (A znovu si důstojně ulehne.)

(Jeviště ztemní, hraje tichá hudba. Pážata odnesou baldachýn i peřiny, nasvítí se princova komnata.)

Učitel (sedí a čte.)

Princ (přechází netrpělivě po místnosti.) Myslíte, učiteli, že princezny už vstaly ?

Učitel : Ještě je brzo, tak časně princezny nevstávají.
(Na chodbě se ozvou kroky.)

Princ (běží netrpělivě ke dveřím) ? Někdo jde.

Komorná (vstupuje a uklání se.): Dobrý den, výsosti.
Vybrala jsem pro princezny ta nejkrásnější jablíčka.
(Ukazuje mu jablko, které vyndala z košíku.)

Princ (na ně ani nepohlédne.): Už vstaly ?

Komorná : Ale kdepak - opravdové princezny, ty spí přece až do oběda a my máme teprve ... (vyhlédne z okna)....kolik to máme hodin ? (Na jednou se vyjeví) Jezuskote ! Že ta holka spadne !

Učitel (teprve teď vzhledne od knihy): Jaká holka ?

Komorná : Princezna Karolínka ! Leze přes bránu !

Princ : Že by nám chtěla utéct ? (Volá z okna.) Karolínko ! Počkejte na mě ! Karolínko ! (A vyběhne jako střelený.)
Komorná běží za ním. Učitel stojí zvědavě u okna.)

Blaženka (potichoučku vejde.) Dobrý den !

Učitel: Dobrý den, princezno Blaženko ! Jak jste se vyspala ?

Blaženka : Děkuji, moc dobře.

Učitel (se rozzáří): To jsem rád, to jsem moc rád. (Na jedinou zroздаčití.) VlastněPrincezno Blaženko, náš princ by potřeboval moudrou ženu. Někoho, kdo by ho vedl. Je dobrý a udatný, ale....

Blaženka : To je vaše zásluha. Vy jste ho všemu naučil.

Učitel : Jste velice laskava, princezno Blaženko. (Přistoupí k Blažence a vezme ji za ruku.)

Blaženka (od něho odskočí): Tiše, někdo jde.

Princ (vbíhá s Karolínkou, oba se smějí)

Blaženka : Dobré jitro, princí, dobré jitro, Karolínko.

Karolínka (dá Blažence pusu na tvář) : Dobré jitro, Blaženko.

Princ (omlouvá svou neslušnost): Promiňte, princezno Blaženko, nevšimnul jsem si, že už jste tady.

Karolínka (se hrne k Blažence): Představ si, Blaženko, že jsem spadla do hradního příkopu. Boty mám plné vody.

Učitel (se ukrutně zamyslí): Boty měla plné vody.... boty měla plné vody.... kde já jsem to jenom četl ?
(A vezme ze stolku tlustou knihu.) Už to mám ! - boty měla plné vody, ale říkala, že je skutečná princezna. - To se mi nechce líbit. Počkat, zeptám se, jak se vyspala a hned poznáme, na čem jsme. - (Obrátí se ke Karolínce.) Princezno Karolínko, dovolte mi jednu otázku - jak jste se vyspala ?

Karolínka (trochu zroздаčití, ale pak vyhrkne): Prábídně ! Neměla bych to říkat, ale skoro jsem oka nezamhouřila. Nevím, jak na tom můžete spát.

Učitel (je zcela zděšený, znovu nahlíží do knihy): Slovo od slova, jako by to četla z knihy. Už je to tak, bude to ta pravá princezna.

Princ: A jak jste se vyspala vy, princezno Blaženko ?

Blaženka : Děkuju, dobře.

(Do dveří vchází Marcela. princ jí jde v ústrety.)

Marcela : Dobré jitro.

Princ : Dobré jitro, princezno Marcela. Vás se ani nemusím ptát, jak jste se vyspala, když jste to vydržela v posteli skoro do poledne.

Marcela (trochu pohoršena tímto uvítáním): Spala jsem velice dobře, jen mě mrzí, že jsem svým pozdním vstáváním narušila vaše zvyky. Musíte mi to prominout, ale u nás vstávají časně jen služky.

Princ : Nic se nestalo, princezno, můžete začít házet. Přišla jste právě včas.

(Podá jí jablko z koše a usedne do křesla jako porota.)

Marcela (se rozmáchne a jak má ještě vztek, prudce hodí a roz-bije okno.): Promiňte, já opravdu nerada. Nějak se mi to vysmeklo z ruky. Dovolíte, hodím ještě jednou.

Princ : To už snad stačí. Teď vy, Karolínko.

Karolínka (vezme jablko z koše a hodí ho princovi rovnou do klína.)

Princ (vyskočí a jde k ní): Karolínko !

Učitel (také vstane a zarazí prince): Dovolíte, okamžik, výsosti. Jednak má ještě házet princezna Blaženka a jednak bych se rád zeptal princezny Karolínky, proč hodila jablko právě vám, proč se nesnažila hodit co nejdál.

Karolínka : Házel jsem co nejdál. Princ je ode mne tak daleko, že ty modré hory na obzoru jsou proti tomu na dosah ruky.

Princ : Karolínko, proč tak mluvíte, vždyť víte, že jsem vám řekl....

Marcela (zapomene na své dobré vychování a skočí princovi do řechy): Jen ji nechte, princ, má pravdu. Je od vás skutečně nesmírně daleko. Karolínka totiž vůbec není princezna.

Princ (se ale kupodivu nezarazí): Ale to já přece vím.

Marcela : Vy to víte ?

Princ : Ano, Karolínka mi to řekla dnes ráno.

Učitel : Ale princ, vždyť vy jste chtěl pravou, nefalšovanou princeznu.

- Princ : Už nechci. Karolínka je mi milejší než nějaká nafoukaná princezna.
- Marcela (ztrne nad tou urážkou, důstojně se otočí a odejde - jen dveřmi praskne zcela nedůstojně.)
- Princ (se otočí k Blaženke.): Vás se to pochopitelně netýká, princezno Blaženko. (A aby se překonal ve zdvořilosti, podává jí jablko.)
- Blaženka : Děkuju, ale házet s ním nebudu. (A zakousne se do jablka.)
- Učitel : Proč ?
- Blaženka : Zaprvé to neumím a zadruhé Karolínka se k vám lépe hodí, princí.
- Karolínka (vezme Blaženku kolem krku a šertá jí): Blaženko, ty jsi ta nejhodnější princezna na světě.
- Princ : Co si to tam šeptáte za tajnosti ?
- Karolínka (se smíchem): Nic, co by vás muselo zajímat, výsosti.
- Princ : Mohu pro vás něco udělat, princezno Blaženko ?
- Blaženka (lehkým, žertovným tónem): Děkuji vám, princí, jsem ale úplně soběstačná. Království mám vlastní, jen krále bych do něj potřebovala, moudrého, kterého by si lidé vážili. (A jako mimochodem pohlédne na učitele. ponořeného do knihy.) Nezáleží mi na tom, jestli by byl královského rodu.
(A pohlédne na prince.)
- Princ (se chápavě pousměje a přistoupí k učiteli): Učiteli, nechtěl byste se také oženit?
- Učitel (ani nevzhlédne od knihy - snad ani nevnímá princovu otázku): Ne.
- Princ : To je škoda. Víte, teď jako ženatý už učitele potřebovat nebudu.
- Učitel (urazeně a nechápavě vstane): Výsosti, se mnou si nedělejte starosti, já místo vždycky najdu.
- Blaženka : Nechtěl byste přijmout místo u mne ?
- Učitel : U vás, princezno Blaženko ? S radostí. Ale myslím, že vás bych neměl už čemu učit.

Blaženka : A co kdybyste mne učil vládnout ?

Učitel (se zatváří valice překvapeně)

Blaženka : Ano. Nabízím vám místo krále ve své zemi. Je s tím spojena jen jedna podmínka. Že byste si mne musel vzít za ženu.

Učitel (je zcela vyveden z míry.): Vy si ze mne děláte le-graci, výsosti.

Princ : Být vámi, tak bych to místo určitě přijal.

Blaženka (si je zcela jista tím, že učitel přijme):

Tak co - ano nebo ne ?

Učitel (konečně pochopí, že je to pravda): Ano, ano, ano ! Tedy, chci se stát vaším manželem, královnou budete vy.

Princ (se smíchem): To už snad dohodnete později.

Karolínka (k učiteli): Mohu se vás na něco zeptat ?

Učitel: Prosím.

Karolínka : Co jste četl v té knize tak zajímavého, že jste vůbec neslyšel, co se kolem vás děje ?

Učitel : Pohádku o princezně na hrášku. Víte, že podle té pohádky jste vy ta jediná pravá a nefalšovaná princezna ?

Karolínka (se smíchem): Vážně ? A jak se to pozná ?

Učitel (nalistuje v knize příslušnou stránku): I přes všechny prachové peřiny a žíněnky jste cítila maličký hrášek a celou noc jste oka nezamhouřila.

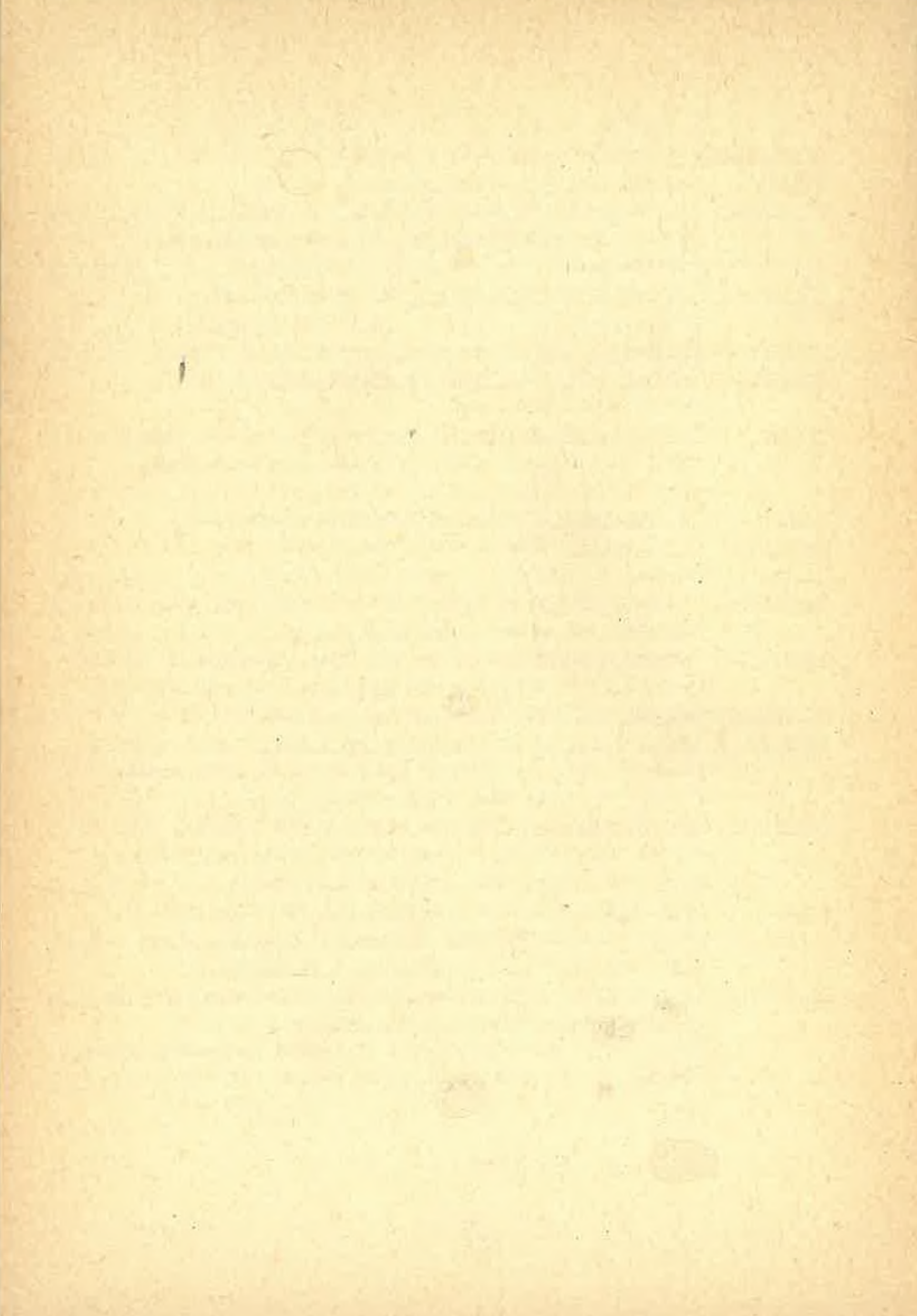
Karolínka (se rozesměje): Víte, to je moc hezká pohádka, ale já vám musím říct, že jsem nespala dobře asi právě proto, že nejsem vůbec žádná princezna.

Princ (současně s učitelem a Blaženkou): Ta postel byla na mě moc měkká ! (Všichni se rozesmějí. Princ chytne Karolínku do náruče a vesele se s ní zatočí.)

Učitel (kroutí hlavou nad knihou, pak ji zaklapne a vezme za ruku Blaženku. Přivede ji na rampu.)

Takže ten příběh o princezně na hrášku se ve skutečnosti odehrál docela jinak než jak ho napsal pan Andersen.

K O N E C .

2